

Og hun er jaget fra Tjenesten! Fra hans Forældres Hus! — Det var da ogsaa rimeligt nok.

I Vinterens Løb døde Fabrikant Salikath, og efter den afdødes Ønske gik Sønnen ud af Arméen og overtog Fabriken.

En mørk Novemberdag næste Efteraar kom Rudolf hjem og fortalte, der forberededes en Strejke blandt Rolf Salikath's Arbejdere. De vilde ikke arbejde for den nedsatte Dagløn, han bød dem.

»De er nogle gode Tosser«, tilføjede han, »de faar ikke deres Fordring sat igennem.«

»Mener du? Det er dog kun, hvad Faderen gav dem.«

»Ja, men dette er Sønnen. Han er en haard Hals,« sagde Rudolf. »Det gaaar bare ud over dem selv.«

»Men hvor kan det være muligt! De fordrer jo kun, hvad de har faaet i aarevis.«

»Ja, pas nu paa, hvad jeg siger! Han viger ikke en Fodsbred.«

Lampen var tændt samme Dags Aften, og vi var samlede om Pianoet. Jeg spillede netop en gammel, skotsk Ballade, og Rudolf nynnede Omkvædet: »Der gaar hun, der gaar hun, den stolt Adelgund!«

Pludselig hævede vi alle Hovederne og lyttede. Der var et eller andet Steds en dump Larm, der i Begyndelsen lød meget fjærnt, men som lidt efter lidt rykkede nærmere og nærmere.

Rudolf rejste sig pludselig med ét, gik hen til Vinduet og trak Rullegardinet op.

Snevejret var løjet af. Uden for var det skinnende hvidt. Maanen kiggede netop frem bag Raadhusets Gavl, og i dens klare Lys saa vi flere mørke Skikkelser klynget sammen ved Hjørnet.

Det var Fabrikarbejdere der talte ivrigt og pegede op mod den Gade, hvorfra Larmen kom. Det var en Summen af Menneskerøster, der efter Haanden trak forbi hen ad Vesterkanten til. Lidt efter lidt opløstes Klyngen paa Hjørnet; der blev kun to igen.

Jeg lukkede sagte Vinduet op.

»Du er dog et Fæ, Knud, at du ikke gaar med os.«

»Jeg kan ikke,« sagde Knud Vibe. Det var, som om han med Besvær stødte Ordene ud.

»Du tør ikke sulte,« lo den anden haanligt.

»Jo, jeg kan sulte, men jeg har min fader- og moderløse Søster og hendes lille Barn at forsørge. Hun er syg, siden det Barn kom, og kan vist aldrig mere arbejde i sit Liv. Jeg maa hænge i.«

»Saa hæng i. Men bli'er du Skruebrækker, vil vi banke sønder og sammen hvert evige Ben i din syndige Krop!«

Rudolf lukkede Vinduet, og vi hørte Skridtene fjærne sig.

Han blev imidlertid staaende en Stund endnu med Haanden paa Rullegardinsnoren og lytte, men Larmen i det tilstødende Kvarter stilnede mere og mere af, — tilsidst hørtes den kun som en utydelig Mumlen.

Rudolf lod Gardinet glide ned.

Da vi den næste Dag ved Frokostbordet læste i Morgenavisen om Strejkens Udbrud, sagde jeg:

»Mon han gik med?«

»Det er dog ogsaa forbausende, som den Fabrikdreng interesserer dig!« raabte Rudolf.

»Ja, saa meget, jeg er ikke rolig, før du skaffer mig at vide, hvor Maja bor.«

»Naa — det kan jeg jo sagtens.«

Uden for var Sneen optraadt af mange Mennesker.

Strejken var, som sagt, udbrudt, og Rolf Salikath veg ikke, han satte haardt mod haardt; men han var saa hadet blandt sine tidligere Arbejdere, man sagde, han gik med en Pistol i Lommen.

At Knud Vibe ikke havde havt Mod til at være Skruebrækker, naar det kom til Stykket, var tydeligt nok, da jeg hver Dag saa ham fra Tid til anden med flere arbejdsløse drive frem og tilbage udenfor Vinduerne. Det var, hvad man paa Svendesproget kalder for at »spadsere«.

Men medens han saaledes under forgæves Søgen efter Arbejde »spadserede« Tiden bort — Gade op og Gade ned —, bankede frygtsomt paa hver anden Dør og blev afvist, — hvem vilde have en strejkende Svend i sit Brød? — var det, som om han svandt ind.

Fattigdommen, denne Virkelighedens Vampyr, der suger Blod og Marv, sad ham aabenbart paa Nakken og bøjede hans Ryg.

»Den rider ham til Wandsbeck,« sagde Rudolf.

Det gør mig endnu opdt i Sjælen at mindes, at hver Gang, vi i de Dage havde set ham gaa forbi, endte vor Samtale altid med ét:

»Ja, hvor bor han?«

Rudolf glemte nemlig altid at spørge ad. Og naar jeg lukkede Vinduet op for at kalde paa ham, var det bestandig for sent. Han var forsvundet om Hjørnet.

Saa havde vi naaet Julen. Den kære Jul, da alle Mennesker burde have lidt Glæde.

Det var Juleaftens Middag. Luften var straalende klar, og det faste Snetæppe bredte sig over den sorte Jord som et Festklæde til Ære for Højtiden. I den